

UCHWAŁA Nr XVII/165/2020
RADY POWIATU INOWROCŁAWSKIEGO
z dnia 31 marca 2020 r.

w sprawie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w Powiecie Inowrocławskim i jego jednostkach organizacyjnych

Na podstawie art. 12 pkt 11 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 511, z późn. zm.¹) oraz art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz. U. 2019 r. poz. 1649)

w związku z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 118, z późn. zm.²) uchwala się, co następuje:

§ 1. Nie dochodzi się rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych – jeżeli jej kwota jest równa lub wyższa od świadczenia pieniężnego w rozumieniu tej ustawy.

§ 2. Uchwałę stosuje się do należności z tytułu rekompensaty dotyczących transakcji handlowych zawartych przed dniem 1 stycznia 2020 r. wymagalnych po dniu 1 stycznia 2020 r.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Zarządowi Powiatu Inowrocławskiemu.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Kujawsko-Pomorskiego.

Przewodniczący
Rady Powiatu Inowrocławskiego

Marek Mieszko Gerus

---

¹Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1571, poz. 1815.

²Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1649, poz. 2020.

UZASADNIENIE DO UCHWAŁY Nr XVII/165/2020
RADY POWIATU INOWROCŁAWSKIEGO
z dnia 31 marca 2020 r.

w sprawie niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w Powiecie Inowrocławskim i jego jednostkach organizacyjnych

Podstawę prawną podjęcia niniejszej uchwały jest art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1649). Z powołanego przepisu wynika, że w przypadku transakcji handlowych w rozumieniu ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 118, z późn. zm.), zawartych przed dniem 1 stycznia 2020 r., organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o niedochodzeniu należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 tej ustawy - jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy albo większa od tego świadczenia i należność ta stała się wymagalna po dniu 1 stycznia 2020 r.

Zgodnie z art. 42 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.) jednostki sektora finansów publicznych są obowiązane do ustalania przypadających im należności pieniężnych, w tym mających charakter cywilnoprawny, oraz terminowego podejmowania w stosunku do tych zobowiązanych czynności zmierzających do wykonania zobowiązania. Jednocześnie ustawodawca wprowadzając przepis ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych dał organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego możliwość, w drodze uchwały, postanowienia o niedochodzeniu rekompensat za koszty odzyskiwania należności, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r., zmieniona ustawą z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych na ustawę o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, w istocie stanowi wdrożenie do polskiego systemu prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Dążeniem dyrektywy była ochrona przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich, przed opóźnieniami w płatnościach w transakcjach handlowych zapewniając regulowanie należności w odpowiednim terminie. Podstawowym jej celem było więc zwalczanie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, tak aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego (art. 1 ust. 1 dyrektywy). Rozwiązania przewidziane dyrektywą miały zniechęcić kontrahentów do opóźnień w płatnościach, poprzez wprowadzenie możliwości żądania przez wierzyciela w danych sytuacjach odsetek za opóźnienie w określonej wysokości i stałej kwoty rekompensaty na pokrycie ponoszonych przez wierzycieli kosztów odzyskiwania należności. Powołana dyrektywa wskazywała, że państwa członkowskie powinny zapewnić, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika co najmniej stałej kwoty 40 euro w przypadku gdy odsetki za opóźnienia w płatnościach stają się wymagalne w ramach transakcji handlowych (art. 6 ust. 1). Ponadto, państwa członkowskie miały zapewnić, aby kwota ta była płacona bez konieczności przypomnienia, jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela (art. 6 ust. 6 ust. 2). Wskazania te znalazły odzwierciedlenie w przywołanym wyżej art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Natomiast ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych zmierza, do zlikwidowania opóźnień w płatnościach, ale jej zamierzeniem nie jest przysporzenie wierzycielom dodatkowych dochodów. W świetle powyższego przyjąć należało, że ekwiwalent w wysokości 40 euro, jest często niewspółmierny zarówno w odniesieniu do wysokości należności głównej jak i skali opóźnienia. Taka rozbieżność kwot niewątpliwie świadczy o istotnym zaburzeniu równowagi pomiędzy celem wprowadzenia rekompensaty, jakim jest zapewnienie zwrotu kosztów odzyskania należności przeterminowanych i skłonienie dłużnika do terminowego regulowania zobowiązań, a wagą naruszenia obowiązku terminowego spełnienia świadczenia oraz związanym z tym uszczerbkiem wierzyciela. Przyznanie rekompensaty o wysokości tak niewspółmiernej w stosunku do wartości przysługującej wierzytelności byłoby sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, a jej żądanie postrzegane byłoby jako działanie zbyt restrykcyjne i nieuzasadnione.

Projekt niniejszej uchwały, zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362, z późn. zm.), został zgłoszony Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Prezes UOKiK nie zgłosił zastrzeżeń do projektu uchwały.

Biorąc powyższe pod uwagę podjęcie przedmiotowej uchwały jest zasadne.

Przewodniczący
Rady Powiatu Inowrocławskiego
Marek Mieszko Gerus

